

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Κ Ο Σ Μ Α

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ψαλλομένη κατά την κδ' τοῦ Αὐγούστου Μηνός.

ΠΟΝΗΜΑ

ΣΑΠΦΕΙΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΔΙΔΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΥΠΟ

Β. Π. ΣΕΚΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

ΤΥΠΟΣ 5005 Ο ΚΛΑΜΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ο ΚΛΑΜΟΣ

Ὁδὸς Μαϊζῶνας πλατεῖα Γεωργίου Α'.

125
978

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Κ Ο Σ Μ Α

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ψαλλομένη κατά τήν κδ' τοῦ Αὐγούστου Μηνός.

ΠΟΝΗΜΑ

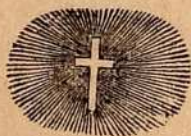
ΣΑΠΦΕΙΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΥΠΟ

Β. Π. ΣΕΚΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Ο ΚΛΑΜΟΣ»

Ὁδὸς Κανακίρη

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «Ο ΚΛΑΜΟΣ»

Ὁδὸς Μαϊζώνος πλατεῖα Γεωργίου Α΄

1878.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ.

Ψαλλομένη κατὰ τὴν κδ' τοῦ Αὐγούστου Μηνός.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν. Δίς.

Δεῦτε τὸ λογικὸν σύστημα, συστησώμεθα κοινὴν χορείαν, ἐν ἀγαλλιάσει γεραίροντες, πάσης εὐκοσμίας τὸν πρόξενον, τῷ μερόπων γένει Κοσμάν τὸν Θεῖον, τὸν μέγαν καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὸν πράξει καὶ θεωρία διαλάμψαντα, καὶ πρὸς γνῶσιν θεῖαν ἀνθρώπων πλήθη, διδαχαῖς ποικίλαις, καὶ λόγοις θείοις ἐπαλείψαντα, ὑπογραμμὸν τὸν τῶν ἀσκητῶν, καὶ ἐν Ἀποστόλοις Ἱερομάρτυρα.

Ἔτερον προσόμοιον. Δίς.

Δεῦτε τῶν Ὁρθοδόξων τὸ σύστημα, εὐφημήσω-
μεν τὸν Χριστολάτρη, τὸ πῆς εὐσεβείας ὑπό-
δειγμα, τὸν τοῖς Ἀναργύροις ἐφάμιλλον, καὶ τὰ
ἴσα φέροντα τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς πάντας γνώσει
τῇ θείᾳ πλουτίσαντα, καὶ πάντων τὰ ἦθη κατα-
κοσμήσαντα, ἀναργύρους τὰς διδασκαλίας προ-
χέοντα πᾶσιν, ἐν Ἱερεῦσιν ἐκλάμπαντα, ὃν ὁ
Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον ὁμοιον. Δίς.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν ἅπαν σύνταγμα, ἐγκωμίων
ἄνεσιν ἐπιλέκταις, τοῦ Χριστοῦ θεράποντος
στέψωμεν Κάραν τὴν Ἀγίαν χρεωστικῶς, τὴν
τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσι, τὴν χάριν δαφιλε-
στάτην καταχέουσαν, καὶ νόσους πολυτρόπους
ἀπελαύνουσαν, ὡς παρὰ Θεοῦ κομισαμένην, ἀν-
τάξιον τῶν πόνων, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν,
ἣν ὁ Χριστὸς ἐδωρήσατο ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν ὄντων ἐκμελετήσας τὸ ἄστατον, καὶ τὸν
Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελικῶς ἐπ' ὄμων
ἀράμενος, ἀποστολικῶς τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας
πᾶσι διέσπειρας, ἀναργύρως τὴν χάριν τῶν ἱα-
μάτων δαφιλευόμενος ὅθεν κατὰ Παῦλον τοῖς
πᾶσιν ἐδόας ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε

ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, ἀλλὰ καὶ νῦν αἰτοῦμέν σε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, ὡς παρρησίαν ἔχων πολλήν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, μὴ διαλείπης πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ σοῦ τῇ Σορῶ προσιόντων τῇ ἀγία, καὶ πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον;

Προκείμενον. Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεῦσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμοῦ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς, ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ' 1. Ἰκαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδόξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνα-

ναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἐφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται, κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὅτι πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ε'. 46. **Δ**ίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασποιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν Κτίσιν εἰς ἄμυγαν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκαλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσονται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν, ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς

καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήρους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῶν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Αἰτὴν τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α΄.

Τί σε προσκαλέσωμεν τρισμάκαρ, Μάρτυρα, ὅτι ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας; κήρυκα, ὅτι τὸν τόνον τῆς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας. Ἀπόστολον, ὅτι τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποστολικῶς τοῖς πιστοῖς διετράνωσας. Μοναστήν τε, ὅτι τὸν σὸν βίον, ὡσπερ κάτοπτρον καθαρὸν τῆς ἀσκήσεως ἐγκατέλιπες. Ἰερέα, ὅτι ἱερουργῶν, σεαυτὸν ὡσπερ θυσίαν καθαράν, προσήγαγες τῷ Κυρίῳ σου ὃν ἐκτενωῶς ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ὁμοιον.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου, οὓς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἠγωνίσαι, τίς διηγῆσεται; Ἰερομάρτυς πανένδοξε, τοὺς ἰδρῶτας, τοὺς πόνους, τοὺς ἀνά πᾶσαν Πόλιν προσγινομένους σοι διὰ τὸ κήρυγμα, ἀνθ' ὧν παρὰ Χριστοῦ ἀπέληφας τὴν τῶν οὐρανῶν κληρουχίαν· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, αἰτούμεν σε πανσεβάσμιε, ὡς παρρησίαν εὐράμενος παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁμοιον.

Ἀποστολικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας, ἀσκήσει πρότερον τὸν βίον, ἀγνισάμενος καὶ ἀπαθεία ἀνθ' ὧν ὁ Χριστὸς πλουσίαν τῶν θαυμάτων κεχορηγήγκέ σοι τὴν ἐνέργειαν, ὁ μόνος τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζων, καὶ θαυμαστῶν ὁ τῶν θαυμάτων χορηγὸς τοῖς ἐν τῇ γῇ Ἁγίαις· ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον, σοῦ τῇ Σοφῷ προσιόντες τῇ Ἁγίᾳ μετ' εὐλαβείας τὴν κόνιν ἀσπαζόμεθα, τοῖς πᾶσιν ὡς ἀληθῶς, ἄφθονα τὰ ἰάματα χορηγοῦσαν, αἰτούμενοι πανσεβάσμιε,

διὰ σοῦ τυχεῖν ἀφέσεως πταισμάτων, καὶ κολάσεως λυτρωθῆναι τοὺς τιμῶνάς σε.

Ὁμοιον.

Οτὰ ὕδατα Πάτερ, ἐξ ἀκαθάρτων εἰς διειδῆ καὶ πόσιμα, μεταποιησάμενος λόγῳ μόνῳ, καὶ λαὸν δίψῃ συνεχόμενον, καὶ βοῶντα κορέσας, τὴν ἐμὴν ψυχὴν Ὅσιε, ὄλην ρυπαρὰν καὶ ἀκάθαρτον, καθαρὰν ἀνάδειξον ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ πόσιμον προσάγαγε, καθάπερ ὕδωρ διειδῆς, τῷ διψῶντι Θεῷ, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν παντὸς τοῦ πλάσματος, τῷ παρέχοντι διὰ σοῦ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος π.λ. α'.

Οσιε Πάτερ, τοῖς ὀπαδοῖς τοῦ Χριστοῦ κατ' ἴχνος ἐπόμενος, εὐαγγελικῶς τὸν βίον διανύσαι διέγνωκας, κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια πάντα, ἡγησάμενος σκύβαλα, πρὸς τὴν ἄνω ὄντως μακαριότητα, μηδὲν σεαυτὸν προτιμῶν, τῆς τῶν ἀδελφῶν τῶν συγγενῶν σοὶ κατὰ σάρκα σωτηρίας· ἀλλ' ἵνα πάντες τινες διὰ σοῦ σωθῶσι, τὸ αἷμα τὸ σὸν κατὰ Παῦλον ἐξέχεας, καὶ τὸν Δεσπότην Χριστὸν, τὸ δυνατὸν μιμούμενος, σεαυτὸν τῆς τῶν πολλῶν, ὥσπερ λύτρον σωτηρίας παρέδωκας· καὶ Χριστῷ προσήγαγες ταῖς καθ' ἡμέραν διδασκαῖς σου, ἔθνη τῆς γῆς τὰ βάρβαρα, ὅπως εἰς τὴν αὐτοῦ Βασιλείαν τὴν οὐράνιον, μετ' αὐτῶν εἰσέλθῃς κράζων, ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Αριστεὺς ὡς ἀήττητος, τοῦ ἐχθροῦ πᾶσαν ἐννοίαν εὐθαρσῶς διήλεγξας, καὶ κατήσχυνας, ὡς ἐκ Θεοῦ κομισάμενος, πλουσίαν τὴν δύναμιν, κατὰ πάντων δυσμενῶν, ἀριστεύων τοῦ Ἁνεύματος τοῖς χαρίσμασι, καὶ τρόπαια τῆς

νίκης κατὰ πάντα, ἀναστήσας τόπον Πάτερ, στεφροφορῶν ἐξεδήμησας.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τοῖς ἐνθέοις διδάγμασι, τὴν ὑψηλίον ἅπασαν, εὐσεβῶς κατήρδευσας, Ἰερότατε, σπείρας τὸν λόγον τῆς πίστεως, Κοσμᾶ ἀξιάγαστε, ταῖς τῶν πάντων ἀκοαῖς, καὶ κομῶντας ὡς στάχυας ἐναπέδειξας, ἀρεταῖς ταῖς ἐνθέοις, τοῖς σοῖς λόγοις, καὶ προσήγαγες ὡς θῦμα, τῷ σῷ Δεσπότη ἐυπρόσδεκτον.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν.

Ἀρετὴν πᾶσαν ἥσκησας, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, ἐναρέτου τε, ζωῆς τῆς ὄντος ὑπόδειγμα, Κοσμᾶ ἀξιάγαστε, τῆς Τριάδος γεγονώς, καθαρὸν ἐνδιαίτημα, ἧ καὶ πρέσβευε, ἰλασμὸν τῶν πταισμάτων δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει σε τιμῶσι καὶ σωτηρίαν, καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος π.λ. δ'.

Τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Κοσμᾶ Ἰερότατε, διὰ γὰρ σοῦ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθειᾶν πορεύεσθαι ἐγνωμεν, μακάριος εἰ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ τῶν πιστῶν τὸν σύλλογον ταῖς Ἰεραῖς σου διδαχαῖς, τῷ Θεῷ προσενέγκας, ὡς θῦμα εὐδέστατον. Ἁγέλων συνόμιλλε, Ἀποστόλων ὁμότροπε, Μαρτύρων ὁμόσκηγε καὶ δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθένε ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ωδαῖς εὐφημήσωμεν τὸν εὐκλεῶς τοῖς χοροῖς, Μαρτύρων ἐμπρέψαντα, θυτῶν τε καὶ ἀσκητῶν, Κοσμᾶν τὸν αἰοίδιμον, σήμερον συνελθόντες τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μνήμῃ, νέμει γὰρ τὰς ἰάσεις τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν ὡς Ἰσαπόστολος.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. *Εἰς τὸν Ὁρθρον.* Θεὸς Κύριος. Τὸ Τροπάριον τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. *Μετὰ δὲ τὴν α'.* Στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφορ σου Σωτήρ.

Τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἄρραγὲς ὡσπερ ὄπλον, προβάλλων νικητὴς κατ' ἐχθρῶν ἀνεδείχθης, ἀκονῶν ὡσπερ φάσγανον, τὸν σὸν λόγον ἀπότομον, ᾧ κατέταμες τὰς τοῦ βελίαρ ἐνέδρας, καὶ κατέκοψας τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας, μαχαίρα τοῦ πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπισάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Ἦχος π.λ. α'.

Τὸν συνάραρχορ Λόγορ.

Ευσεβείας τὸν σπὸρον ἐνσπείρας Ὅσιε, ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων, ἀδρῶς ἐθέρισας, διδαγμάτων εὐσεβῶν σου τὰ δράγματα, καὶ προσήγαγες Χριστῷ, εὐάρεστον ὡς ἀπαρχὴν ἀνθρώπων ἄπειρα πλήθη, Ὁρθοδοξίας κομῶντα, δόγμασιν οἷά περ στάχυσ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαῖρε τοῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σὲ, χαῖρε ἀχίμαστε λιμῆν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεὸν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεορ. Ἦχος β'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου, Ἱερομάρτυς, συνελθόντες σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῶ σου, ἄσμασιν ἀνευφημοῦμεν, ὦ Θεηγόρε, πόθῳ τε προσπίπτοντές σου Σορῶ τῇ θεῖα, κομιζόμεθα πλουσίως, λύσιν παντοίων νόσων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον

Ἡ τοῦ κόσμου Δέσποινα τὴν σωτηρίαν τεκοῦσα, σωτηρίαν δώρησαι τοῖς ὑμνηταῖς σου Παρθένη· ἅπαντα γὰρ δυνατά σοι πρὸς τὸν Υἱόν σου, ὃν τινα καὶ δυσωποῦσα μὴ διαλείπης. ὑπὲρ πάντων τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυθῶμεν πρὸς τῆς Κολάσεως.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. Ἦχος. Προκείμενον. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις. Προκείμενον. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ζήτει τῇ κς΄. Ὀκτωβρίου. Δόξα. Ταῖς τοῦ Διδασκάλου πρεσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Τὸν νοῦν ἀναπτέρωσας πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, καὶ παιδιόθεν ἀσκήσει καὶ μελέτῃ συζήσας τῇ κατὰ Θεὸν ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὠρμησας, καθάπερ ἄλλος Νεῖλος, καὶ τὰς διψώσας ψυχὰς, πλουσίως ἐπότισας, τῇ ἐπομβρία τῶν λόγων σου, ἃς καὶ καρποφόρους τῆς θείας ἐπιγνώσεως ἐναποδείξας, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου σου ἀκήκοας. εἰσελθε δούλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Κατὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁδὴ α΄. Ἦχος π.λ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ὡς Ἱερεὺς τοῦ Δεσπότητος γνήσιος, Ἱερουργῶν τῶ Θεῷ καὶ τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος, τὴν πίστιν διετρένωσας, δόγμασιν Ὀρθοδόξοις, καὶ λόγοις πάντας καθοδηγῶν πρὸς τὴν θεογνωσίαν ἀνείλκυσας.

Υπογραμμὸν Ἀσκηταῖς καὶ Μάρτυσι, καὶ Ἱερεῦσι σοφῆ, πᾶσι τὸν σὸν βίον, ἀρετῶν κατέλιπες, κανόνα ἀκρβέστατον, τῆς πρὸς Θεὸν πολιτείας, καὶ στάθμην ὄντως ἀλάθητον, ἣν διακρατοῦντες σωθείημεν.

Τοῦ σοῦ Δεσπότητος τὸν Σταυρὸν ἐβάστασας, σὺ διὰ βίον παντός, διὰ τούτου Πάτερ ἐκτελῶν τεράστια, τοῖς πρόθω προσιοῦσί σοι, δι' οὗ νῦν σαῖς πρεσβείαις, τὰς προσ-

σβολάς τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ ἐκφυγεῖν δυνηθείημεν.

Θεοτοκίον.

Τὸς Θεοτόκον ἀληθῆ γινώσκοντας, καὶ προστασίαν βροτῶν, πάντων καὶ μεσίτιν, πρὸς ὃν περ ἀπεκύησας, περίσῳζε Πανύμνητε, πάντα γὰρ δυνατὰ σοι, τὸν πάντων κτίστην καὶ Κύριον, βρέφος τετοκυῖα τὸν ἄχρονον.

ῥοδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Λελερωμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν κακωδίαις, ἀνακάθαρον ταῖς ἰκεσίαις σου Μάκαρ, καὶ ἀπόπλυνον φωτὶ τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ὅπως κἀγὼ δοξάζω, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

᾿ποκαθάρας σου τὸν νοῦν τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ, πρὸς Θεὸν ἀνεπτερώθης Τρισμάκαρ, καὶ προσέδραμες Χριστῷ, ὡς Ἱερεὺς πανάριστος, προσενεγκῶν ὡς θῦμα, αἷμα τὸ σὸν καὶ ἀκροθύμιον.

Τὴν χερσωθεῖσαν μου ψυχὴν, ἀνάδειξον καρποφόρον ἀρετῶν ταῖς σαῖς εὐχαῖς Θεοφόρε, καὶ γὰρ ἔχεις τὴν ἰσχὺν τελεῖν καὶ μετὰ θάνατον, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ σοῦ τῇ Σοφῷ τὰ θαυμάσια.

᾿σκοτισμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν τρικυμίαις, καταφαιδρυνον τῷ τοκετῷ σου Παρθένε, καὶ καταύγασον Ἄγνη φωτὶ τοῦ γεννηθέντος σοι, ἵνα τοῦτον δοξάζω, καὶ σὲ γεραίρω τὴν ἄχραντον.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Ἐπεσάνης σήμερον.

Ποταμοὺς ἐξήρανας τῆς ἀσεβείας, προσριφεῖς τοῖς βέουμασι τοῖς ποταμίαις Ἀριστεῦ, καὶ στεφηφόρος ἀνέδραμες πρὸς αἰωνίους σκηνάς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἦτὸ φῶς τὸ ἄδυτον ἀποτεκοῦσα, τῆς ψυχῆς, καταύγασον τοὺς ζοφεροὺς μου ὀφθαλμοὺς, καὶ τὴν ἀχλὴν τῆς καρδίας μου τῷ τοκετῷ σου διάλυτον Δέσποινα.

Ῥδὴ δ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἐχοιμι πρὸς Κύριον, ταῖς σαῖς λιταῖς εὐρεῖν ἔλεος, καὶ γὰρ πλουτεῖς θείας παρρησίας, Τριάδος μύστης γενόμενος.

Ἐχοιμοι πρὸς Κύριον, σὲ δυσωποῦντα πανόλθιε, λύσιν λαβεῖν τῶν ἀμπλακημάτων, καὶ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ἐῦροιμι πρὸς Κύριον, δι' ὃν σαυτὸν ἀνατέθεικας, Μάρτυς Χριστοῦ, εὐπροσώπως στῆμαι, παρρησιᾶν ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἰλεόν μοι Δέσποινα, τῷ σῷ ἰκέτῃ ἀπέργασαι, τὸν σὸν Υἱόν, πρὸς αὐτὸν χρωμένη, πάνσθενεστάταις μεσιτείαις σου.

Ῥδὴ α'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Τὸ ποτάμιον ρεῖθρον, τῇ προσίψει σου Πάτερ ἡγίας, τριημερονοκτεύσας, ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν Δεσπότην σου, ὃν μὴ διαλείπῃς ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύων, ὅπως ρυσθῶμεν τῆς Κολάσεως.

Τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν διάνοιαν ἐλλαμπόμενος τὴν Τριάδα πᾶσιν, ἐν μονάδι τρανώς ἀνεκλήρυξας, μίαν τὴν οὐσίαν, τρισὶ δὲ τοῖς προσώποις, Πατρός, Υἱοῦ, καὶ Θεοῦ Πνεύματος.

Τὸ δυσῶδες τοῦ βίου τούτου καὶ τὸ μάταιον ἀποκρουσάμενος, μύρω τῆς Τριάδος, νουεχῶς Πάτερ προσέδραμες φέρων ὡσπερ θύμα, καὶ ἀπαρχὴν τῷ σῷ Δεσπότη αἷμα σὸν Ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ φῶς τετοκυῖα, τὸ τῆς τριφεγγοῦς Τριάδος με φωτισον, τὸν ἐσκοτισμένον, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν τὸν δείλαιον, ἄλλην γὰρ ἐκτός σου, θερμὴν μεσίτριαν οὐκ ἔχω, πρὸς ὃν ἔτεκες ἀπεΐρανδρε.

Ῥοδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ιλαρωτάτη φωνῇ, καὶ λόγοις πείθων Μακάριε, εἴλκυσας πάντα πιστὸν πρὸς θεῖαν ἐπίγνωσιν, πάντας ἐπιγνώμονας τῆς θεοσεβείας, ἐνδεικνύς τοὺς πρὶν ἀγνώμονας.

Ιερουργῶν τῷ Θεῷ, σαυτὸν ὑπὲρ τούτου τέθυκας ἵνα καὶ ζήσης αὐτῷ, κοινωνῶς γενόμενος, πάθους τοῦ Δεσπότου σου, ἐν τῇ ἀθανάτῳ Βασιλείᾳ τῇ τῶν Οὐρανῶν.

Τοῖς μονασταῖς ποδηγὸν, τοῖς Ἱερεῦσιν ὑπόδειγμα, κατέλιπες τὸ σὸν ζῆν, οὐπὲρ ἀντεχόμενοι, ἐπαναστραφείημεν ἐξ ὁδῶν τῆς πλάνης, πρὸς γνῶσιν θεῖαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὴν τοῦ ἐλέους πηγὴν σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον, καθικετεύω σεμνῇ, ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ πταισμάτων, ταῖς εὐπροσδέκτοις μεσιτείαις σου.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Τῆς Αἰτωλίας προελθὼν Θεοφόρε, καὶ ἐν τῷ Ἄθῳ μοναστῆς χρηματίσας, καὶ μυηθεῖς ὡς ἀληθῶς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, πᾶσιν ἀνεκήρυξας ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ Χριστῷ προσήγαγες παμμακάριστε πάντας, τῶν Ἀποστόλων ὄντως μιμητῆς, Ἱερομάρτυς τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τῶν Μαρτύρων καλλονὴν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τὸν κήρυκα τῆς Πίστεως, καὶ ὑπηρέτην τοῦ λόγου, τῶν Ἱερέων ὑπογραμμὸν, καὶ Ἀποστόλων μιμητὴν ἄριστον ἐν ᾧ δαῖς εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ, καὶ ἐγκομίῳν ἀνθεσι καταστέψωμεν αὐτοῦ Κάραν τὴν Ἁγίαν, ἐξ ἧς ἀφθονα προχεῖται τὰ ἰάματα, καὶ δαψιλῇ τοῖς πόθῳ προσιοῦσιν ἐνεργεῖται τὰ θαυμάσια, ἦν καὶ πιστῶς ἀσπαζόμενοι, τούτῳ προσεῖπωμεν. Χαίροις ὁ τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας ἐκτεμὼν τῇ δρεπάνῃ τῶν λόγων σου, καὶ εὐσεβείας τὸν σπόρον τοῖς ὡσὶ

καὶ καρδίαις πάντων ἐνσπείρας. Χαίροις ὁ τῆς πίστεως κή-
ρυξ, καὶ Ἐκκλησίας στύλος ἀκλόνητος· ἦν περίσωζε διὰ
παντὸς ἐν εἰρήνῃ ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου· ἔχεις γὰρ
παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, τῶν Ἀποστόλων ὁπα-
δὸς γενόμενος, καὶ Μαρτύρων χοροῖς ἐμπρέπων τῇ ἐκχύσει
τοῦ αἵματος.

*Τῷ αὐτῷ Μηνί κδ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Κοσμᾶ τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου.*

Κοσμᾶς ὁ Κόσμου κόσμος, ἡδ' ὠραιότης,
Κόσμον λιπῶν πρόσκαιρον ἀγήρω ἔχει.
Θάνεν διὰ βρόχου Κοσμᾶς εἰκάδι τετάρτη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΚΟΣΜΑ.

Οὗτος ὁ τῆ ἀληθείᾳ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, διδάσκαλος καὶ Κῆρυξ τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίου Κοσμάς, ἦτον ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν, ἀπὸ ἓνα μικρὸν χωρίον ὀνομαζόμενον Μέγα Δένδρον γονέων εὐσεβῶν υἱός, παρὰ τῶν ὁποίων ἀνατραφεὶς, καὶ παιδευθεὶς ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὅταν ἦτον χρόνον εἴκοσι, ἴσως καὶ ἐπέκεινα, ἄρχισε νὰ διδάσκη τὰ Γραμματικά ὑπὸ κάτω εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Ἀνανίαν τὸν καλούμενον Δερβισάνον. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους ἄρχισε μὲ φήμην μεγάλην εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦ Βατοπαιδίου εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, μετέβη εἰς ἐκεῖνο μὲ ἄλλους ἐδικούς του συμμαθητάς, οὐκ ὀλίγους. Ἐκεῖ ἐτελείωσε τὰ Γραμματικά ὑπὸ κάτω εἰς τὸν Διδάσκαλον Παναγιώτην Παλαμᾶν. Μετὰ δὲ ταῦτα παρέλαβε καὶ τὴν Λογικὴν ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον Νικόλαον Τζαρτζούλιον τὸν ἐκ Μετζόβου, ὅστις ἐκεῖ ἐσχολήσθη μετὰ τὸν σοφώτατον Εὐγένιον. Ἦτο δὲ ἀκόμη λαϊκὸς Κώνστας καλούμενος, πλὴν καὶ εἰς τὸ σχῆμα ὄντας τῶν λαϊκῶν, ἐφαίνετο ἐστολισμένος μὲ τὴν σεμνότητα τοῦ Μοναδικοῦ Σχήματος, καὶ κατὰ πάντα ἠγωνίζετο, καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἐγύμναζε πρὸς τελείαν ἀσκησιν. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν κακῆ τύχῃ ἢ περιφημὸς ἐκείνη Σχολή, ἀναχωρησάντων τῶν Διδασκάλων, ἐρημώθη, καὶ κατήντησε νὰ γένη ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, τότε δὴ καὶ ὁ καλὸς Κώνστας ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου. Καὶ ἐκεῖ πρῶτον μὲν ἐκουρεύθη Μοναχός, καὶ εἰς τοὺς πόρους τῆς μοναδικῆς ζωῆς ἐχώρησε προθυμότεα. Μετὰ δὲ τοῦτο, τῆς Μονῆς χρείας ἐχούσης Ἐφημερίου, προτροπῇ σφοδροτέρᾳ καὶ δεήσει τῶν Πατέρων, χειροτονεῖται καὶ Ἱερομόναχος. Εἶχε δὲ πόθον πολὺν ὁ Μακάριος εἰς τὴν καρδίαν του ἐξ ἀρχῆς, ἔτι κοσμικὸς ὄντας, διὰ νὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς Ἀδελφούς του Χριστιανούς ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἔμαθε. Καὶ πολλάκις ἔλεγε, πῶς οἱ ἀδελφοί μας Χριστιανοί, ἔχουν μεγάλην χρείαν ἀπὸ λόγον Θεοῦ. Καὶ ὅτι χρέος ἔχουν ἐκεῖνοι, ὅπου σπουδάζουν νὰ μὴ τρέχουν εἰς ἀρχοντικά, καὶ αὐλάς μεγάλων,

καὶ νὰ ματαιῶνῳσι τὴν σπουδὴν τοὺς, διὰ νὰ ἀποκτήσουσι πλοῦτον καὶ ἀξιώματα, ἀλλὰ νὰ διδάσκωσι μάλιστα τὸν κοινὸν λαόν, ὅπου ζῶσι μὲ πολλὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ βαρβαρότητα, διὰ νὰ ἀποκτήσουσι μισθὸν Οὐράνιον καὶ δόξαν ἀμάρατον. Ἀλλὰ μὲ ὄλον ὅπου εἶχε τόσον πόθον, καὶ ζῆλος πολὺς ἀναπτεν εἰς τὴν ἱεράν του καρδίαν, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν, ἤμῳς πάλιν καὶ συλλογιζόμενος πόσον εἶναι μέγα καὶ δύσκολον τὸ ἐγχείρημα τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος, ὡς ταπεινόφρων, καὶ μέτριος δὲν ἐτόλμησε ἀπ' ἑαυτοῦ νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν θεῖαν βούλησιν. Ὅθεν θέλοντας νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἦναι τοῦτο θέλημα Θεοῦ, ἀνοίγει τὴν Θεῖαν Γραφήν· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐρέθη εὐθὺς ἐμπροσθέν του τὸ λόγιον τοῦ Ἀποστόλου, ὅπου λέγει· «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ » ἑτέρου ἕκαστος»· (ἀ. ἰ. 24) ἤγουν· ἄς μὴ ζητῇ τινὰς μόνον τὸ συμφέρον τὸ ἐδικόν του, ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ του. Πληροφορηθεὶς λοιπὸν ἐκ τούτου, καὶ φανερώσας τὸν σκοπὸν του τοῦτον καὶ εἰς ἄλλους Πνευματικούς Πατέρας, καὶ λαβὼν συγχώρησιν παρ' αὐτῶν, πηγαίνει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ ἀνταμώσῃ καὶ τὸν ἀδελφόν του διδάσκαλον Χρυσάνθον, ὅστις καὶ τὸν ἐδείξε καὶ μερικὴν τινα τέχνην ῥητορικὴν, διὰ νὰ ἡμιλῇ τάχα μὲ κάποιαν μέθοδον. Φανερώσας λοιπὸν καὶ εἰς τοὺς ἐκεῖσε εὐλαβεστέρους Ἀρχιερεῖς, καὶ Διδασκάλους τὸν αὐτὸν λογισμόν του, καὶ εὐρὼν ὅλους συμφώνως παρακινοῦντας αὐτὸν εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, λαμβάνει ἐγγράφον ἄδειαν παρὰ τοῦ τότε Πατριαρχέοντος Σεραφίμ τοῦ ἐκ Δελβίνου, καὶ οὕτως ἄρχισεν ὁ Μακάριος νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, πρῶτον μὲν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰ χωρία τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐκεῖθεν δὲ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ναύπακτον, εἰς Βραχῶρι, εἰς Μεσολόγγιον, καὶ ἄλλους τόπους, καὶ πάλιν ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπουλιν· καὶ συμβουλευθεὶς μὲ τὸν τότε Πατριάρχην Σωφρόνιον καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν νέαν ἄδειαν, καὶ εὐλογία, ἄρχισε νὰ κηρύττῃ πάλιν τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου μὲ περισσοτέραν θερμότητα, καὶ ζῆλον. Καὶ δὴ περιελθὼν ὅλα σχεδὸν τὰ Δουκάνησα, καὶ διδάξας τοὺς Χριστιανούς νὰ μετανοοῦν, καὶ νὰ πράττουν ἄξια ἔργα τῆς μετανοίας, ἐκεῖθεν ἐγύρισεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος κατὰ τὸ 1775 ἔτος, καὶ περιπατήσας εἰς τὰ ἐκεῖθεν Μοναστήρια, καὶ Σκή-
τας, καὶ διδάξας τοὺς ἐν αὐτοῖς Πατέρας, ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀνα-

γινώσκοντας τὰ θεῖα βιβλία τῶν Πατέρων. Μὴ δυνηθεῖς δὲ νὰ ὑποφέρῃ περισσότερον, ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὅπου ἀναπτεν εἰς τὴν καρδίαν του διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν, (καθὼς πολλάκις ὁ ἴδιος τὸ ἔλεγεν εἰς πολλοὺς Πατέρας) ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, καὶ ἀρχινῶντας ἀπὸ τὰ ἔξω τοῦ Ὁρους χωρία, ἐπῆγε κηρύττωντας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Βόρρειον, καὶ εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Μακεδονίαν. Ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Χιμαράς, Ἀκαρνανίας, Λιτωλίας, ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἄρταν, καὶ τὴν Πρέβεζαν. Ἐκεῖθεν δὲ ἔπλευσεν εἰς τὴν Ἁγίαν Μαῦραν, καὶ εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ ὅπου ἂν ἐπήγαινον ὁ Τρισμακάριστος, ἐγένετο μεγάλη σύναξις τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἤκουαν μετὰ κατανύξεως, καὶ εὐλαθείας τὴν χάριν καὶ γλυκύτητα τῶν λόγων του, καὶ ἀκολούθως ἐγένετο καὶ μεγάλη διόρθωσις, καὶ ὠφέλεια ψυχική. Ἦτο δὲ ἡ διδαχὴ του, καθὼς ἡμεῖς αὐτήκοι αὐτῆς ἐγενόμεθα, ἀπλουστάτη, ὡς ἂν ἐκείνη τῶν ἀλλείων. Ἦτο γαλήνιος καὶ ἡσύχιος, ὅπου ἐφαίνετο καθολικὰ νὰ ἴηται γεμάτη ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἰλαροῦ καὶ ἡσυχου Ἁγίου Πνεύματος· Μάλιστα δὲ εἰς τὴν νῆσον τῆς Κεφαλληνίας μεγάλον καρπὸν ψυχικῆς ὠφελείας ἔκαμεν ὁ Ἰερὸς οὗτος Διδάσκαλος μετὰ τὸν σπέρρον τῆς ἐνθέου Διδασκαλίας του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἀνωθεν συνήργει καὶ ἐβεβαίωσε τὰ λόγια του μετὰ τὰ ἀκόλουθα σημεῖα, καὶ θαύματα, καθὼς ποτὲ διὰ τῶν τοιοῦτων θαυμάτων ἐβεβαίωσε καὶ τὸ κήρυγμα τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων του. Διότι εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἦτον ἕνας πτωχὸς ῥάπτης, ὅστις εἶχεν ἀπὸ χρόνων πολλῶν τὸ δεξιὸν χεῖρ ξηρὸν, καὶ ἀνενέργητον. Οὗτος λοιπὸν προσδραμὼν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐδέετο νὰ τὸν ἰατρεύσῃ. Ὁ δὲ ἐπαρακίνησεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ μετὰ εὐλάβειαν εἰς τὴν διδαχὴν του, καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν εὐσπλαγχνισθῆ. Ὑπήκουσεν ὁ πτωχὸς, καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τὴν διδαχὴν του, ὦ τοῦ θαύματος! τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐρέθη τελείως ἰατρευμένος. Ἄλλος πάλιν παράλυτος, ἀκούωντας τοῦτο τὸ παράδοξον ἔκαμε νὰ τὸν ὑπάγουν μετὰ τὴν κλίνην εἰς τὴν ὥραν τῆς διδαχῆς του, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινε καὶ αὐτὸς ὅλος ὑγιής, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστῶντας τὸν ἅγιον. Εἰς τὸ κάστρον τῆς Ἀσσωσ, ἦτον ἕνας εὐγενής, ὅστις εἶχε δεινὴν ἀσθένειαν εἰς τὰ αὐτὰ, ὅπου ἀπὸ πολλοὺς χρόνους ἦτο σχεδὸν χαμένη ἡ ἀκοή του. Οὗτος πηγαινόμενος μετὰ εὐλάβειαν καὶ πίστιν ἐκεῖ ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἅγιος, εὐθὺς ἄρχισε νὰ ἀκούῃ καθαρά, καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε θεραπευμένος. Εἶναι

Ἐνα χωρίον τῆς Κεφαλληνίας ὀνομαζόμενον Κουρουνοί· ἀπὸ τοῦτο τὸ χωρίον περνώντας ὁ Ἅγιος ἐν καιρῷ καλοκαιρίου, ἐδίψησεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν νερὸν ἀπὸ τὸ ξηροπήγαδον, ὅπου ἦτον ἐκεῖ κοντά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶπαν ὅτι ἦτον εὐκαιρον, ὅμως διὰ νὰ κάμουν ὑπακοήν, ἐπῆγαν καὶ εὐγαλαν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ πηγαδίου νερὸν γεμάτον ἀπὸ λάσπην καὶ χῶμα, καὶ τοῦ τὸ ἔφεραν, καὶ βάνωντάς το εἰς τὸ στόμα του, ἔπιεν ὀλίγον τι, καὶ ἀπὸ τότε ἀνέβλυσε παροδόξως τὸ ξηροπήγαδον ἐκεῖνο, νερὸν καθαρὸν, καὶ εἶναι πάντοτε γεμάτον καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι, καὶ εἰς πολλὰς ἀσθενείας γίνεται ἰαματικόν. Διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅπου δὲν τοὺς ἐχώρει κάμμία Ἐκκλησία, ἐξ ἀνάγκης ἔκανε τὴν διδασχὴν του ἐξω εἰς τὰς πεδιάδας, ὅθεν ἐσυνείθιζε, καὶ ὅπου ἐμελλε νὰ σταθῆ νὰ διδάξῃ πρῶτον ἔλεγε, καὶ ἐκατασκεύαζαν ἕνα Σταυρὸν ξύλινον μεγάλον, καὶ τὸν ἔσταιναν ἐκεῖ. Ἐπειτα ἀκουμβίζωντας ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὸ σκαμνί, τὸ ὁποῖον ὡς λέγουσι τοῦ τὸ ἐκατασκεύασεν ὡσάν θρονὸν ὁ Κούρτ Πασιάς, εἰς αὐτὸ ἀναβαίνοντας ἐδίδασκε, καὶ μετὰ τὴν διδασχὴν, τὸ μὲν σκαμνί τὸ διέλυε, καὶ τὸ ἔπερνε μαζῆ του, ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγαιεν· ὁ δὲ Σταυρὸς ἔμενεν ἐκεῖ, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ Κηρύγματός του παντοτεινῆν. Εἰς ἐκείνους λοιπὸν τοὺς τόπους ὅπου ἦσαν στημένοι οἱ σταυροί, ἐνήργει ὁ Θεὸς πολλὰ θαυμάσια. Διὸ καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ παζαρίου τοῦ Ἀργοστολιοῦ, ἧτις εἶναι χώρα τῆς αὐτῆς Κεφαλληνίας, ὅπου ἄφησεν ὁ Ἅγιος ἕνα τοιοῦτον Σταυρὸν, ἀνέβλησεν ἕνα νερὸν θαυμαστόν, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἕως τὴν σήμερον, χωρὶς ποτὲ νὰ ὀλιγοστεύσῃ.

Ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν ἀπέραςεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, συνοδευμένος μὲ περισσότερα ἀπὸ δέκα καίρια γεμάτα ἀπὸ εὐλαβεῖς Κεφαλήνιτας. ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ δὲν εὐτύχησεν ὁ εὐλογημένος, ὅθεν ὀλίγον τι διδάξας ἐκεῖ μόνον, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν. Καὶ ἐκεῖθεν ἐπῆγεν εἰς τοὺς Κορφοὺς, ὅπου καὶ ἐδεξιώθη μεγάλως παρὰ πάντων, καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Ἠγεμόνος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐσυνάχθη πλῆθος πολὺ ἀπὸ τὰ χωρία διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν διδασχὴν τοῦ ἁγίου, οἱ τῆς πόλεως προσπεύοντες τὸν φθόνον φοβούμενοι, παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ταχύτερον, καὶ οὕτως ἵνα μὴ αἰτίος γένηται σκανδάλων, καὶ παραχῶν εἰς τοὺς λαοὺς, ἐκεῖθεν ἀναχωρήσας, μετέβη εἰς τὸ ἀντίπερα μέρος τῆς στερεᾶς, ἣγουν τῆς Ἀρβανιτίας, ὀνομαζόμενον Ἄ-

γιοι Σαράντα, καὶ ἐκεῖ ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανούς περιπατῶν καὶ διερχόμενος τὰς βαρβαρικὰς ἐκείνας Ἐπαρχίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκινδύνευε νὰ χαθῆ τελείως ἡ εὐσέβεια, καὶ ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ διὰ τὴν πολλὴν ἀμάθειαν, ὅπου εἶχον οἱ ἐκεῖσε Χριστιανοί, καὶ διὰ τὰ πολλὰ κακὰ καὶ φόνους καὶ κλεψίας, καὶ ἄλλας μυρίας παρανομίας, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν δεδομένοι, καὶ παρ' ὀλίγον ἦσαν χειρότεροι εἰς τὴν κακίαν ἀπὸ τοὺς ἄσεβεῖς* ὅθεν εἰς τούτων τῶν Χριστιανῶν τὰς κεχερσομένας καὶ ἐξηγρωμένας καρδίας, σπείρας τὸν σπόρον τοῦ θεοῦ λόγου ὁ Ἱερὸς Κοσμάς, ἔκαμε, συνεργούσης τῆς Θεῆς Χάριτος, πολλοὺς καὶ μεγάλους καρπούς· διατὶ τοὺς ἀγρίους ἡμέρωσε, τοὺς ληστὰς κατεπερῶνε, τοὺς ἀσπλάγχχνους καὶ ἀνελεήμονας, ἔδειξεν ἐλεήμονας, τοὺς ἐνευλαβεῖς ἔκαμεν εὐλαβεῖς, τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀγροίκους εἰς τὰ Θεῖα ἐμαθήτευσε, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ συντρέχουν εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, καὶ ὅλους ἀπλῶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἔφρεν εἰς μεγάλην μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν· ὥστε ὅπου ἔλεγον ὅλοι, ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς τῶν ἐρήνῃ ἕνας νέος Ἀπόστολος.

Ἐκατάστησε Σχολεῖα πανταχοῦ διὰ μέσου τῆς διδασκαλίας του, τὸσον Ἑλληνικὰ, ὅσον καὶ Κοινὰ. τὸσον εἰς τὰς χώρας, ὅσον καὶ εἰς τὰ χωρία, διὰ νὰ πηγαίνουν τὰ παιδιὰ εἰς αὐτὰ. καὶ νὰ μανθάνουν δωρεὰν τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ἐν τούτων νὰ στερεώνονται μὲν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν, νὰ ὀδηγῶνται δὲ εἰς τὴν ἐνάρετον ζωὴν καὶ πολιτείαν. Κατέπεισε τοὺς πλουσίους καὶ ἠγόρασαν ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας κολυμβήθρας μεγάλας χαλκωματένιας, πρὸς δώδεκα γρόσια τὴν καθὲ μίαν, καὶ τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἵνα εὐρίσκωνται ἐκεῖ παντοτενὰ πρὸς μνημόσυνόν τους, διὰ νὰ βαπτίζονται καθὼς πρέπει τὰ παιδιὰ τῶν Χριστιανῶν. Ὁμοίως κατέπεισε τοὺς ἔχοντας τὸν τρόπον καὶ ἠγόραζον Βιβλία πατερικὰ, καὶ χριστιανικαῖς διδασκαλίαις, κομπολόγια, σταυροῦδια μικρὰ, καὶ μπόλιας, καὶ χτένια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ μὲν βιβλία τὰ ἐμοίραζε χάριν εἰς ἐκείνους, ὅπου ἤξευραν γράμματα, ἢ εἰς ἐκείνους ὅπου ὑπέσχοντο νὰ μάθουν· ταῖς δὲ μπόλιας ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας) εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ νὰ σκεπάζουν τὴν κεφαλὴν των. Τὰ δὲ χτένια εἰς ἐκείνους, ὅπου ἔταζον νὰ ἀφήσουν τὰ γένεια, καὶ νὰ ζῶσιν ἐνάρετα, καὶ χριστιανικὰ. Τὰ δὲ κομπολόγια καὶ σταυροῦδια ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας) εἰς τὸν κοινὸν λαόν, διὰ νὰ συγχωροῦν τοὺς ἀγοράζοντας.

Εἶχε τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα Ἰερεῖς, ὅπου τὸν ἠκολούθουν κατόπιν, καὶ ὅταν ἐμελλε νὰ υπάγῃ ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην, ἐπαράγγελε πρῶτον εἰς τοὺς χριστιανούς νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ νηστεύσουν, καὶ νὰ κάμουν καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ μεγάλην φωτοχυσίαν. Εἶχε γὰρ ἐπίτηδες κατασκευασμένα μανουάλια ξύλινα χωροῦντα κάθε ἓνα ἀπὸ ἑκατὸν κηρία, τὰ ὅποια διαλύωντας τὰ ἔπερνε μαζί του. Ἐπειτα μοιράζωντας εἰς ὅλους κηρία δωρεάν, ἔβαλλε τοὺς Ἰερεῖς καὶ ἐδιάβαζαν τὸ Ἅγιον Εὐχέλαιον, καὶ ἐχρίοντο ὅλοι οἱ χριστιανοί, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔκαμνε τὴν διδαχὴν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἠκολούθει λαὸς πολὺς, δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες, ἐπρόσταζεν ἀπὸ τὸ ἑσπέρας, καὶ ἠτοίμαζαν σακκία πολλὰ ψωμί, καὶ καζάνια σιτάρι βρασμένον, ἔπειτα τὸ ἐπήγαιναν ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἤθελε νὰ διαβῇ ὁ λαὸς, καὶ οὕτως ἔπερναν ὅλοι ἀπὸ ἐκεῖνο, καὶ ἐσυγχώρουν ζῶντας καὶ θενεῶτας.

Ἐνήργησε δὲ ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀλβανίτιαν, ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλους τόπους τοιαῦτα θαυμάσια. Ἐνας τοῦρκος ἀξιωματικός, ἢ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, ἢ ἀπὸ τὸν δαίμονα παρακινημένος τόσο μῖσος ἔλαβε κατὰ τοῦ Ἁγίου, ὅπου μίαν φορὰν καθαλικεύωντας τὸ ἄλογόν του, ἔτρεχε διὰ νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ νὰ τὸν κακοποιήσῃ. Ἀλλὰ τρέχωντας τὸ ἄλογον τὸν ἐρρίζε κάτω, καὶ ἐσύντριψε τὸν δεξιόν του πόδα, καὶ γυρίζωντας εἰς τὸ σπῆτι του, εὔρε τὸν υἱόν του ἀποθαμμένον ὅθεν μετανόησας ἔστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν. Ἀπὸ τοὺς Φιλιάτες οἱ πρῶτοι Ἀγάδες ἐπῆγαν διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ ἀκούσουν τὴν διδαχὴν του, καὶ ἐπειδὴ ἦτον καλοκαιρι, ἐκοιμήθηκαν ἔξω εἰς τὸν κάμπον, καὶ πρὸς τὰς πέντε ὥρας τῆς νυκτὸς εἶδον ἓνα φῶς οὐράνιον, ὡσάν σύγνεφον, ὅπου ἐσκέπαζε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἐκάθητο ὁ Ἅγιος, τὸ ὅποιον ἐδιηγούντο εἰς τοὺς Χριστιανούς ὅθεν τὸ πρῶτὸ ἐζήτησαν νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐχὴν του ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν καρδίαν του, καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἄλλος πάλιν τοῦρκος ἀξιωματικός ἀπὸ τὴν Καβάϊαν εἶχε δεινὴν ἀσθένειαν φιάγγου, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ χύσῃ τὸ νερόν του. Οὗτος ἀκούωντας διὰ τὸν Ἅγιον, ἔστειλε τὸν δούλόν του, παρακαλῶντάς τον νὰ υπάγῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν εὐχθῆ, καὶ διὰ μέσου του ἴσως ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἰατρεύσῃ ὁ Ἅγιος δὲν ἠθέλησε νὰ υπάγῃ, ὀνομάζωντας τὸν ἑαυτὸν του ἁμαρτωλόν. Πάλιν ἔστειλεν ὁ Τοῦρκος τὸν δούλόν του μὲ ἓνα ἀγγεῖον νερόν, παρακαλῶντας τὸν Ἅγιον νὰ τοῦ τὸ εὐλογήσῃ.

Τότε βλέπωντας τὴν μεγάλην εὐλάβειαν τοῦ τούρκου ὁ Ἅγιος, τοῦ ἐμήνυσε νὰ κάμῃ δύο προστάγματα, νὰ μὴ πίνη ρακί, καὶ νὰ μοιράσῃ τὸ δέκατον τοῦ πλούτου του εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἀφ' οὗ ὑπεσχέθη νὰ τὰ κάμῃ, εὐλόγησε τὸ νερόν' καὶ πίνωντάς το ὁ ἀσθενής, εἰς τέσσαρας ἡμέρας ἰατρεύθη τελείως, ὅθεν ἔκαμε μεγάλας ἐλεημοσύνας. Κατὰ τὸ Φανάρι εἰς τὸν τόπον λεγόμενον Λακούρισι ἕνας τούρκος ἐξουσιαστής τοῦ τόπου βλέπωντας τὸν Σταυρόν, ὅπου ἀφῆκεν ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ὅταν ἐδίδαξε, καθὼς εἶχε συνήθειαν, ὡς προείπομεν, τοῦτον λέγων βλέπωντας τὸν εὐγαλεν ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸν ἔφερσεν εἰς τὸ σπῆτι του, διὰ νὰ κάμῃ δύο στόλους τοῦ κρασβάτου του. ὅπου εἶχεν εἰς τὴν δραγόνταν του, ἀλλ' εὐθὺς, ὡ τοῦ θαύματος! γίνεται ὡσάν ἕνας φοβερός σεισμός, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἔπεσε κατὰ γῆς, κυλιώμενος ὡραν πολλήν, καὶ ἀφρίζων καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας του, ὡσάν δαμονισμένος. Ὑστερον δὲ σηκωθείς ἀπὸ δύο τούρκους, ὅπου ἐδιάβαινον ἐκεῖθεν, καὶ ἔλθων εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἐγνώρισε πῶς τοῦτο τὸ ἔπαθεν ἀπὸ θεϊκῆν ὄργην, διὰ τὴν τόλμην ὅπου ἔλαβε, καὶ εὐγαλε τὸν τίμιον Σταυρόν, ὅθεν μόνος του τὸν ἐπῆγε, καὶ τὸν ἐστερέωσε πάλιν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον καὶ προητέρα, καὶ κάθε ἡμέραν ἐπήγαινε, καὶ τὸν ἐφίλει μὲ μεγάλην εὐλάβειαν καὶ ἄλλην φορὰν ὅπου ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ὁ Ἱερός Διδάσκαλος, ἔδραμεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Τούρκος εἰς προσκύνησίν του, καὶ ἐδιηγείτο παρρησία εἰς ὅλους τὸ θαῦμα, καὶ ἐζήτηι ταπεινῶς τὴν συγχώρησιν.

Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἤλεγε τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ὅπου φοροῦν στολίδια, τὰς ἐκατέπεισε διὰ τῆς διδαχῆς του νὰ τὰ ἀπορξίψουν ὅλα, τόσον ὅπου καὶ μερικαῖς ἐμαυροφοροῦσαν. Μία γυναῖκα πλουσία εἰς τὴν Κόριτζαν εἶχε παιδίον, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἐστόλιζε μὲ πολλὰ φλωρία, καὶ ἄλλα στολίδια περιττά ταύτην τὴν γυναῖκα ἐσυμβούλευσε πολλάκις ὁ Ἅγιος νὰ διαμοιράσῃ ταῦτα εἰς πτωχὰ παιδιά, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ τὸ τέκνον τῆς. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ὑπήκουσε τέλος τῆς λέγει, ὅτι ἂν δὲν εὐγάλῃ ἀπὸ τὸ παιδί τῆς τὰ στολίδια, ἔχει νὰ τὸ στερηθῇ ὀγλίγωρα καὶ ἐπειδὴ οὔτε τότε ἐκαταπίσθη, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εὐρῆκεν εἰς τὸ στρώμα ἀποθαμμένον τὸ τέκνον τῆς, καὶ τότε ἐγνώρισεν, ὅτι διὰ τὴν ἀπειθειάν τῆς ὁ Θεὸς τὴν ἐπαίδευσεν.

Ἠλίην, ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ὅπου ἐπήγαινε, ἐδίδασκε τοὺς χριστιανοὺς νὰ μὴ κάμουν παζάρια τὴν Κυριακὴν, οὔτε ἄλλας ἐργασίας, ἀλλὰ

νά πηγαίνουν εἰς τὰς Ἐκκλησίας; καὶ νὰ ἀκούουν τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, καὶ τὰ θεῖα λόγια, ὅσοι τὸν παρήκουον, ὁ Θεὸς τοὺς ἐπαίδευε μὲ διαφορα παιδευτήρια· ὅθεν εἰς τόπον λεγόμενον χαλκιάδες ἕως μίαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἄρταν, ἕνας πραγματευτής, ἐπειδὴ παρήκουσε, καὶ ἐτόλμησε νὰ πραγματευθῆ τὴν Κυριακὴν, εὐθὺς ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του, δραμῶν δὲ πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ ζήτησας συγχώρησιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν του, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἰατρεύθη.

Ὁμοίως εἰς τὴν Πάργαν ἕνας ἐργαστηριάρχης, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ πωλῆσῃ μερικὸν πρᾶγμα τὴν Κυριακὴν, ἐπίσθη τὸ χεῖρ του· Ὁμολογήσας δὲ τὴν ἁμαρτίαν του ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νουθετηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν συγχώρησιν, ὁμοῦ καὶ τὴν ποθουμένην ἰατρείαν τῆς χειρὸς του. Κατὰ τὸ ἐπρόκεινον ἔτυχε μίᾳ γυναῖκα, καὶ ἐζύμωσε τὴν Κυριακὴν, καὶ ἀφ' οὗ εὗγαλε τὸ ψωμί ἀπὸ τὸν φούρνον, τὸ ἤρε κόκκινον ὡσὰν νὰ τὸ εἶχε ζημώσῃ μὲ τὸ αἷμα· ὅθεν προσπίπτουσα εἰς πόδας τοῦ Ἁγίου, ἔλαβε τὴν πρέπουσαν διόρθωσιν. Εἰς ἄλλα μέρη, διατὶ δὲν ἐφυλάχθη τὸ πρέπον σέβας τῆς Κυριακῆς, ἄλλου ἔσκασε τὸ βόδι του, ἄλλου τὸ μουλάρι του, καὶ ἄλλος ἐδαμονίσθη, καὶ ἄλλος εὗρε τὸ παιδί του ἀποθαμμένον.

Εἰς ἕνα χωρίον τῆς Καστορίας ὀνομαζόμενον Σέλτζα, μίᾳ γυναῖκα ἔχουσα εὐλάβειαν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ νερόν, μὲ τὸ ὅποιον ἔνιψε ποτὲ τὸ πρόσωπόν του ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ ἐφύλαξε εἰς ἀγγεῖον ὑάλινον, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! μέσα εἰς αὐτὸ ἐφύτρωσεν ἕνα χορτάρι μὲ δύο φύλλα μόνον, τὸ ὅποιον ἔγινε μέγαν, ὅσον ἦτο τὸ ἀγγεῖον καὶ ἔπλεε, πάντα εἰς τὸ νερόν χωρὶς νὰ ἔχη ρίζαν, καὶ δὲν ἄλλαξε τελείως τὸ χρῶμα του, ἀλλ' ἔμεινε δροσερὸν διὰ ἕνα ὀλόκληρον χρόνον, εἰς τρόπον ὅπου ἐθαύμαζον ὅσοι τὸ ἐβλεπαν, καὶ αὐτὸ τὸ νερόν ἔκαμε πολλὰς ἰατρείας εἰς πολλοὺς, καθὼς ἔλεγεν ἡ αὐτὴ εὐλαβὴς γυνή. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεός, τὰ ὅποια ἡμεῖς διὰ συντομίαν ἀφίνομεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος πολλὰς φοραῖς ἔλεγε φανερὰ εἰς τὴν διδασχὴν του, ὅτι ἐπροσκαλέσθη εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ μέλει νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του, ἔλαβε τέλος πάντων ἡ πρόρρησις του τὴν ἐκβασίν· τὴν ἔλαβε δὲ τοιοῦτοτρόπως. Ὁ Ἀποστολικὸς οὗτος Διδάσκαλος ποτὲ δὲν ἀνοίξε στόμα νὰ εἰπῆ λόγον ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, οὔτε εἰς τὴν Θεσσαλονικίην, οὔτε εἰς τὴν Καστορίαν, οὔτε εἰς τὰ Ἰωάν-

νινα, οὔτε εἰς κανένα ἄλλο μέρος ὅπου ἦσαν Ἑβραῖοι, ἀλλὰ μόνον τοὺς Χριστιανοὺς ἐδίδασκε νὰ πολιτεύωνται ὡσάν Χριστιανοί, καὶ νὰ φυλάττουν ἀληθεῖαν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς ἐξουσιαστὰς, ὅπου τοὺς ἐδωκεν ὁ Θεὸς, καθὼς οἱ ἴδιοι Ἀλθανίται πηγαίνοντες ἐκεῖ, ὅπου ἐδίδασκεν εἰς τὰς ἐξω πεδιάδας τὰ ἤκουον ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὡς ἄνθρωπον Θεοῦ τὸν ἐκήρυττον, εἰς τόσον ὅπου καὶ ὁ Κούρτ Πασιάς ἀκούωντας τὴν καλὴν του φήμην, ἐπρόσταξε καὶ ἦλθεν ἐμπροσθέν του, καὶ τόσον καλὰ τοῦ ἄρσεν ἡ ὁμιλία του, ὥστε ὅπου καὶ τὸ θρονί ἐκεῖνο, ὅπου προεῖπαμεν τοῦ ἐκατασκεύασε, καὶ μὲ κατηφὲ τὸ ἔνδυσε διὰ νὰ ἀναβαῖνῃ εἰς αὐτὸ, καὶ νὰ διδάσκη ἀπὸ ὑψηλὰ τοὺς λαοὺς. Ἀλλὰ τὸ παμπόνηρον καὶ μιαιώτατον τοῦτο γένος τῶν μισοχριστῶν Ἑβραίων, καθὼς εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας ἐδείξεν πάντοτε ἄκραν κακίαν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, οὕτω καὶ τώρα μὴν ὑποφέροντας νὰ κηρύττεται ἡ πίστις καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἑβραῖοι ὅπου κατοικοῦν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἐπῆγαν οἱ θεοσῆλατοι καὶ εἶπαν εἰς τὸν Πασιᾶν τοῦ τόπου πῶς ὁ Ἰερὸς οὗτος Κοσμᾶς ἦτον ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοὺς Μοσχοῦβους διὰ νὰ ξεπλανᾷ τὸν Βασιλικὸν Ῥαγιᾶν νὰ πηγαῖνον εἰς τὴν Μοσχοβίαν ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἡ Θεῖα Πρόνοια τότε τὸν διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐπιβολήν ἐπροξενήθη ὅμως ἀρετὴ ζῆμια χρημάτων εἰς τὸ κοινὸν τῶν Χριστιανῶν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ὁ Ἰερὸς Κοσμᾶς, ἄρχισε νὰ στηλιτεύῃ τὴν πονηρίαν, καὶ τὸ ἀδιάλυτον μῖσος, ὅπου ἔχουν κατὰ τῶν χριστιανῶν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐπειδὴ φανερά ἀπεδείχθη, πῶς ἦτον πλάσμα, καὶ σαφὴς συκοφαντία ἐκείνη ἢ κατηγορία, ὅπου ἔκαμαν εἰς τὸν Πασιᾶν, πάλιν ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἰωάννινα, καὶ πρῶτον μὲν ἐκατάπεισε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μεταβάλουν τὸ κοινὸν παζάρι ἀπὸ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Σάββατον, τὸ ὅποιον τοὺς ἐπροξένησε μεγίστην φθοράν. Δεύτερον τοὺς ἐκήρυξε διὰ φανεροῦς ἔχθρους, καὶ ὅτι εἶναι ἔτοιμοι κάθε καιρὸν νὰ κάμουν κάθε κανὸν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς. Τρίτον θέλοντας νὰ εὐγάλη ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν χριστιανῶν τὰς μακρὰς φούντας καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὅποια ὅλα τὰ ἠγόραζον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς ἐδίδασκε πῶς εἶναι ἀκάθαρτα, ὅτι ἐπὶ ταῦτου διὰ τοὺς Χριστιανοὺς οἱ θεοκτόνοι τὰ μολύνουσι, καὶ νὰ μὴ τὰ ἀγοράζωσιν ὀλότελα καὶ λοιπὸν μὴν ὑποφέροντας πλέον νὰ βλέπουν, καὶ νὰ ἀκούουν τὸν Ἅγιον ἐλέγχοντα αὐτοὺς, ἐπῆγαν εἰς τὸν Κούρτ Πασιᾶν, καὶ τοῦ ἐδωκεν πουγγίᾳ πολλὰ,

διὰ τὴν εὐγάλην ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ὅστις καὶ συμβουλευθεὶς μετὸν Χόντζαν του, ἀπεφάσισε διὰ μέσου αὐτοῦ τὴν θανατώσῃ, τὸ ὅποιον καὶ ἐγινε μετὸ τοιοῦτον τρόπον. Συνήθειαν εἶχεν ὁ Ἅγιος, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε διὰ τὴν διδασχῃ, νὰ πέρνη πρῶτον τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου, ἢ ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους του, ὁμοίως νὰ στέλλῃ ἀνθρώπους Χριστιανούς νὰ πέρνουν τὴν αὐτὴν ἄδειαν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικούς ἐξουσιαστάς, καὶ οὕτως ἐκέρυττεν ἀνεμποδίστως. Πηγαίνοντας λοιπὸν εἰς ἓνα χωρίον τῆς Ἀλβανίτιας λεγόμενον Κολικόντασι ἔλαβε τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου. Ἐρευνῶντας δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐξωτερικούς ἐξουσιαστάς, καὶ μαθάνωντας ὅτι ὁ Κούρτ Πασᾶς ὠρίζε τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅστις ἐκάθητο εἰς μίαν Πόλιν Μπεράτι ὀνομαζόμενην, μακρὰν δώδεκα ὥρας, μαθάνωντας δὲ καὶ ὅτι ὁ Χόντζας τοῦ Πασιᾶ ἐκάθητο ἐκεῖ κοντὰ, ἔστειλεν ἄνθρωπον, καὶ ἐπῆρε τὴν ἄδειαν καὶ ἐδίδαξε, πλην δὲν εὐχαριστήθη, ἀλλ' ἐζήτηε νὰ ὑπάγῃ καὶ μόνος του εἰς τὸν Χόντζαν διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. Οἱ Χριστιανοὶ τὸν ἐμπόδιζον πρὸς ὦραν λέγοντές του, ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμε τοιοῦτον πρᾶγμα νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως εἰς τοὺς ἐξουσιαστάς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν. Ὅμως δὲν ἐδυνήθησαν εἰς ὅλον τὸ ὕστερον νὰ τὸν ἐμποδίσουν· ὅθεν λέγωντάς τους ὁ Ἅγιος νὰ μὴν ἐξετάζουν περισσό-τερον, πέρνει μαζί του, τέσσαρας καλογήρους, καὶ ἓνα Παπᾶν διὰ δραγουμάνον, καὶ πηγαινεὶ εἰς τὸν Χόντζαν. Ὁ Χόντζας καμώνεται καὶ τοῦ λέγει, πῶς ἔχει γράμματα ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασᾶ, ὅστις τὸν διορίζει διὰ τὴν στείλῃ εἰς αὐτὸν διὰ τὴν συνομιλήσουν. Ὅθεν ἐπρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ φυλάγουν τὸν Ἅγιον, ἕως νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Πασᾶν, καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφήσουν νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν Αὐλήν του.

Τότε ἐκατάλαβεν ὁ εὐλογημένος Διδάσκαλος, πῶς ἔχουν νὰ τὸν θανατώσουν· ὅθεν ἐδόξασε, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ὅπου τὸν ἤξιώσε νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τοῦ Ἀποστολικοῦ Κηρύγματος μετὰ Μαρτύριον. Ἐπειτα στραφείς πρὸς τοὺς Καλογήρους, ὅπου τὸν συνᾶδευαν, τοὺς λέγει ἐκεῖνο τὸ Ψαλμικόν· ἀδιήλομεν διὰ πυρός, καὶ ὕ-»
δατος, καὶ ἐξήγαγεσ ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν »· καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδοξολόγει μετὰ Ψαλμούς τὸν Κύριον, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὀλίγη κανένα σημεῖον λύπης διὰ τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ μάλιστα φαινόμενος χαριέστατος εἰς τὸ πρόσωπον, ὡσάν νὰ ἐπήγαινε εἰς χαρᾶς καὶ ξεφαντώματα. Ἄφ' οὗ δὲ ἐξημέρωσε, τὸν ἐπῆραν ἐπτὰ δῆμιοι

τοῦρκοι, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλογον, καμινόμενοι τάχα, πῶς ἔχουν νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Κούρτ Πασάν' ἀλλ' ὅταν ἐμάκρυναν εἰς δύο ὠρῶν διάστημα, τὸν ἔφεραν ἐκεῖ ὅπου ἔτρεχεν ἓνας μέγας ποταμός, καὶ οὕτω ξεπεζεύοντές τον, τοῦ ἐφκνέρωσαν τὴν προσταγὴν, ὅπου εἶχαν ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασάν διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ὁ Ἅγιος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν τοιαύτην κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, προσευχῆθη εἰς τὸν Θεὸν εὐχαριστῶν καὶ δοξάζοντάς τον, ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην του θυσιάζει τὴν ζωὴν του, καθὼς ἐπεθύμει πάντοτε ἡ ψυχὴ του. Ἐπειτα σηκωθείς, εὐλόγησε σταυροειδῶς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ Κόσμου, καὶ ἠυχῆθη πάντας τοὺς Χριστιανούς, ὅπου φυλάττουσι τὰς παραγγελίας του. Οἱ δὲ δῆμιοι τὸν ἐκάθησαν κοντὰ εἰς ἓνα δένδρον, καὶ ἠθέλησαν διὰ νὰ δέσουν τὰ χεῖρά του, ἀλλ' ὁ Ἅγιος δὲν τοὺς ἄφησε, λέγωντάς τους ὅτι δὲν ἀντιστέκεται, ἀλλὰ κρατεῖ σταυρωμένα τὰ χεῖρά του ὡς νὰ εἶχαν τοῦ τὰ δέση. Ἐπειτα ἀκούμβισε τὴν Ἱεράν του κεφαλὴν εἰς τὸ δένδρον, καὶ οὕτω τὸν ἔδεσαν οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ ἓνα σχοινίον, καὶ εὐθὺς μόνον ὅπου τὸν ἔσφιγγαν, ἀπέταξε τὸ Θεῖον πνεῦμά του εἰς τὰ Οὐράνια, καὶ οὕτως ἤξιώθη ὁ Τρισημακάριστος Κοσμάς, ὁ κοινωφελέστατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ τοῦ Κόσμου Κόσμος ὁ εὐκοσμητότατος, νὰ λάβῃ διπλοὺς τοὺς στεφάνους παρὰ Κυρίου, καὶ ὡς Ἰσχυρόστολος, καὶ ὡς Ἱερομάρτυς, ὄντας εἰς ἡλικίαν ἐξῆντα πέντε χρόνων. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον, γυμνώσαντες οἱ δῆμιοι, τὸ ἔσυραν, καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμὸν. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ μαθόντες τοῦτο, ἔτρεξαν παρευθὺς διὰ νὰ τὸν εὐγάλουν, καὶ ἐρευνήσαντες μὲ δίκτυα καὶ μὲ ἄλλους τρόπους, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ εὔρουν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἓνας Ἰερεὺς εὐλαβῆς, Παπᾶ Μάρκος ὀνομαζόμενος, Ἐφημέριος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χωρίου Κολικόντασι, κειμένου πλησίον τοῦ ποταμοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Εἰσοδικῶν οὗτος λέγω ἐμβαίνωντας εἰς ἓνα μονόξυλον, καὶ κάμνωντας τὸν Σταυρὸν του, ἐπῆγε διὰ νὰ ἐρευνήσῃ, καὶ παρευθὺς, ὦ τοῦ θαύματος! βλέπει τὸ Ἅγιον Λείψανον, ὅπου ἐπλεεν ἐπάνω εἰς τὸ νερὸν, καὶ ἐστέκετο ὄρθιον, ὡς νὰ ἦτον ζωντανόν' ὅθεν τρέχει ἐν τῷ ἅμα, καὶ τὸ ἀγκαλιάζει, καὶ τὸ εὐγάζει ἀπὸ τὸ νερὸν, καὶ καθὼς τὸ ἐσῆκωσεν, ἔτρεξεν αἷμα πολὺ ἀπὸ τὸ μελίψυτον στόμα τοῦ Ἁγίου μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐνδύσας αὐτὸ μὲ τὸ ράσσουν του τὸ ἤφερον εἰς τὴν ἄνω Ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ

τὸ ἐνταφίασεν ἐντίμως ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδίων ἐν τῷ Χωρίῳ Κολικόντασι, Ἀρχιερατεύοντας ἐν Βελεγράδαις Ἰωάσαφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν παρὼν εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἁγίου. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἁγίου, ταῦτα ἠκολούθησαν. Ὁ Κούρ Πασᾶς ἐμετανόησε διὰ τὴν ἐγελάσθη, καὶ διὰ μάταιον κέρδος ἐθανάτωσε τοιοῦτον ἀθῶον καὶ εἰρηνικὸν ἄνθρωπον ὅθεν ἐμήνυσε εἰς τὸν Χόντζα του νὰ ἀφήσῃ τοὺς καλογήρους τοῦ Ἁγίου, ὅπου εἶχεν εἰς φύλαξιν, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἄνωθεν Μονὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐκεῖ νὰ κἀθωνται, οἵτινες πηγαίνοντες εὔρον ἐνταφιασμένον τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, καὶ διὰ νὰ λάβουν πληροφορίαν περισσοτέραν τοῦ Μαρτυρίου του, τὸ ἐξέθαψαν ὁμοῦ μὲ ἄλλους Ἱερεῖς καὶ Χριστιανούς, καὶ μὲ ὄλον ὅπου ἦτον τρεῖς ἡμέρας μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καθὼς ὁ Ἰωνᾶς εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους, ὅμως κάμμίαν διαφορὰν, ἢ δυσωδίαν δὲν εἶχεν, ἀλλ' εὐωδίαζε ὄλον, καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ ἐκοιμᾶτο καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἤσπασθησαν εὐλαβῶς, πάλιν τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου καὶ ἀνηγέρθη ὁ Θεῖος αὐτοῦ Ναός. ὁ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τιμώμενος. Ἀνηγέρθη δὲ κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον. Περιερχόμενος ὁ Ἅγιος, ἐτι ζῶν, τὴν Ἀλβανιτιάν, εἰς τὰ μέρη τῆς Τεπελένης, ἀνταμῶθη μὲ τὸν Βεζῆρ Ἀλῆ Πασᾶ Τεπελεσιώτην, ὁ ὁποῖος τότε ἀκόμη ἦτον Μπέης, καὶ μάλιστα ἐδιώκετο καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κούρτ Πασᾶ ὅθεν ἀνταμώνωντάς τον ὁ Ἅγιος τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸ ὄντζιᾶκι του ἔχει νὰ λάβῃ αὐξήσιν μεγάλην, καὶ αὐτὸς ἔχει νὰ γένη μέγας Ἡγεμὼν καὶ ὀνομαστός εἰς τὴν Οἰκουμένην ἔχει νὰ κυριεύσῃ πόλεις πολλὰς, καὶ τὴν Ἀλβανιτιάν ὅλην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασᾶ ἔχει νὰ τὸ κυριεύσῃ μετὰ καιρὸν. Μετὰ χρόνους γοῦν τριάκοντα σχεδὸν ἔλαβαν πέρας αἱ Προφητεῖαι τοῦ Ἁγίου, καὶ λαμβάνωντας αὐξήσιν μεγάλην ὁ κραταιότατος Βεζῆρ Ἀλῆ Πασᾶς ἐπάτησε καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασᾶ, κατὰ τὴν Προφητείαν τοῦ Ἁγίου ὅθεν ἐμβαίνωντας εἰς τὸ Μπεράτι, ὁ Βεζῆρ Ἀλῆ Πασᾶς ἐνεθυμήθη τὸν λόγον ἐκεῖνον τοῦ Ἁγίου, καὶ κράζωντας τὸν Δεσπότην τὸν Βελεγράδων, ἀνεψιὸν τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ἀρχιερατεύσαντος Βελεγράδων, τὸν ἐπρόσταξε νὰ κάμῃ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ νὰ κτισθῇ καὶ Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τιμώμενον, ἐπειδὴ τὸν ἐγνώρισεν ὡς ἀληθῆ ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν Προφητείαν, καὶ διὰ ἄλλα. Μετὰ καιροῦ τινὸς παρέλευσιν λοιπὸν, ἐγένεν ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ Ἁγίου, οὗ τινος ἡ σεβασμία κἀρα ἠεργυρώθη εὐθὺς διὰ

προσταγῆς τοῦ ὑψηλοτάτου Ἡγεμόνος Βεζῆρ Ἀλῆ Πασᾶ. Παρευθὺς δὲ προστάζωντας νὰ γένη μία κοινὴ συνδρομὴ ἐδιώρισε, καὶ ἐκτίσθη ὁ περίφημος Ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τιμώμενος· καὶ οὕτως ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων αὐτὸς ὁ Θεῖος Ναὸς διὰ συνδρομῆς, καὶ παρακελεύσεως, καὶ ὑψηλῆς προσταγῆς τοῦ κραταιοτάτου καὶ ὑψηλοτάτου Βεζῆρ Ἀλῆ Πασᾶ Τεπελενιώτη, Ἀρχιερατεύοντος ἐν Βελεγράδοις Ἰωάσαφ ἀνεψιοῦ τοῦ πρώην Βελεγράδων Ἰωάσαφ.

Τὴν ὥραν δὲ ἐκείνην ὅπου τὸν ἐξενταφίασεν ἔτυχε νὰ εὐρεθῆ ἐκεῖ μία δαιμονισμένη γυναῖκα, ἥτις ἀπὸ μακρυνῶν τόπους ἠκολούθει ζῶντα τὸν Ἅγιον, ποθοῦσα τὴν ἰατείαν της, καὶ καθὼς εἶδεν ὅπου ἀνοίξαν τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, τὴν ἐτάραξε δυνατὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἰατρεύθη τελείως, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον. Ἔνας ἀπὸ τοὺς δημίους, ὅπου ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ ἐπανωκαλύμμαυχόν του, καὶ γυρίζωντας εἰς τὸν Χόντζαν, τὸ ἔβανεν εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ἐπεριέλα τὸν Ἅγιον, καὶ παρευθὺς δαιμονισθεὶς, εὐγαλε τὰ ῥοῦχά του καὶ ἔτρεχε φωνάζωντας, πῶς αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν Ἀσκητὴν ὅθεν μανθάνωντας τοῦτο ὁ Πασᾶς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σίδηρα, καὶ ἐκεῖ κακῶς ὁ κακὸς ἐξέψυξε.

Ἄφ' οὗ ἔκαμε τὴν ὑστερινὴν διδασχὴν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ προῤῥῆθεν χωρίον Κολικόντασι ἄφησεν ἐκεῖ ἓνα Σταυρὸν, κατὰ τὴν συνήθειαν, στημένον εἰς τὴν γῆν, καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν του ἔδλεπον οἱ Χριστιανοὶ φῶς οὐράνιον, ὅπου ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν καθὲς νύκτα ὅθεν τὴν ἡμέραν τῆς Ἰψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπῆγαν οἱ Ἱερεῖς μετὰ τὸν λαόν καὶ ἐπῆραν τὸν Σταυρὸν ἐκείνον μετ' εὐλάβειας λιτανεύοντες, καὶ τὸν ἔβαλαν ὀπίσω τοῦ Βήματος, κοντὰ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, εἰς παντοτεινὴν ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος.

Ἄφ' οὗ δὲ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἔλαβαν τὴν τελείαν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν Πασᾶν, ἔκαμαν ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπῆραν σημεῖα ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς διαφόρους τόπους· καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς δι' ἐκείνων ἔλαβον τὴν ὑγείαν τους, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Νῆσον Νάξον, ὅπου πηγαινόντες δύο μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου, διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὰ περὶ τοῦ Μαρτυρίου του εἰς τὸν ἐκεῖσε σχολαρχοῦντα Ἱεροδιάσκαλον Χρύσανθον, τὸν αὐτάδελφον τοῦ Ἱερομάρτυρος, ἔτυχε νὰ ἔχουν μαζίτους μερικὰς τρίχας ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ Ἁγίου, τὰς ὁποίας πέρουσα με εὐλάβειαν μία γυναῖκα ἐν τῷ

καλουμένῳ Νεοχωρίῳ, ἧτις εὐρίσκετο εἰς βαρυτάτην καὶ θανατηφόρον ἀσθένειαν, ᾧ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐγνώρισεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της, μίαν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλαθε μετ' ὀλίγον τελείαν τὴν υγείαν της. Ἀλλὰ καὶ πολλαὶ στεῖραι γυκαϊκῆς λαμβάνουσαι εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως, ἐπέτυχον τοῦ αἰτήματος, δηλαδὴ τοῦ νὰ γεννήσουν τέκνα μετ' τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ, οὗ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθήμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

~~~~~

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Τηνη παμμάκαρ τῶν ποδῶν σου, κατεστήριξας ἔχνεσιν ἀλιέων, καὶ σαγυύη Σοφὲ χρησάμενος σοῖς λόγοις, ψυχὰς ἀνθρώπων ἤγρευσας ἐκ βυθῶν τῆς ἀπωλείας.

Λόγω τῷ σῶ ποδιγηθέντες, λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἐξ αἱμάτων ἁγνῶν ἐπέγνωμεν λαβόντα, μορφήν βροτεῖαν ἄσπορον, ἵν' ἡμεῖς ἀναπλασθῶμεν.

Ἄχει λαμπρῶς ἡ Αἰτωλία, τὸν κοσμήτορα Κόσμου παντὸς τὸν Μέγαν, Ἱερέα Θεοῦ, βλαστήσασα ὡς ῥόδον οὗ τῆς ὁσμῆς ἐπλήσθησαν οἱ ἐν πίστει προσιόντες.

Χαῖρε βροτῶν ἡ σωτηρία, ὡς τὸν Κύριον τῶν ὄλων τετοκουῖτα, ὃν δυσώπει ἄξει ὑπὲρ τῶν ἰκετῶν σου, καὶ μετὰ πόθου Δέσποινα προστρεχόντων σου τῇ σκέπῃ.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν Ὄρει Ἁγίῳ

Ἱερέων πληθὺς καὶ τῶν Μαρτύρων, εὐφημεῖσε Κοσμᾶ Ἱερομύστα, καὶ Μοναστῶν ὁ δημὸς σε γεραίρουσι, ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον ἐν πᾶσι, πανσόφως γεγονότα.

Ἀναγύρως τὸν σὸν ἐνσπείρας λόγον, ταῖς διψῶσαις καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, ἐταπλασίους πρὸς Χριστοῦ ἀπειληφας, πόνων τοὺς στεφάνους, ᾧ μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων.

Ἰδαγμάτων ἐνθέων σου πλησθεῖσα, Ἀλβανία ἄθλους τοὺς σοὺς γεραίρει, καὶ τῷ πανσέπτῳ συνελθόντες σου Ναῶ,

τὴν Τριάδα Πάτερ, τὴν δοξάσασάν σε δοξάζουσιν ἐμφρόνως. **Ο**ὐκ εἰς εὐχὰς ἔδωκα ἐκδιωχθέντες, διὰ σοῦ δὲ πάλιν ἀντεισαχθέντες, δοξάζομέν σε ὡς Θεὸν γεννήσασαν, ἧς ταῖς μεριταῖαις λύσιν τῶν πταισμάτων εὐροίμεν Θεοτόκε.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αἴγλη τῆς Τριάδος σου τὴν ψυχὴν, ἐλαμφθεις πρὸς τοὺς ἀπόμους ἐξέδραμες, μὴ τὸ σαυτοῦ μόνον, ἀλλὰ πάντων ἐπισκοπῶν, καθὼς φησὶ τὸ λόγιον, ᾧ καὶ παρεπόμενος ἀσφαλῶς, ἐξέδωκα, βασάνοις, ὑπὲρ πάντων τὸ σῶμα, τὸν σὸν Δεσπότην μιμούμενος.

Τὸν φόβον τοῦ Κυρίου ἔνδον λαβὼν σὴ καρδίᾳ σοφίαν ἐπλούτησας παρὰ Θεοῦ, ἧ καὶ τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν πρὸς γνῶσιν θείαν ἤγαγες, σέβειν καὶ δοξάζειν ἓνα Θεόν, Τριάδα ἐν Μονάδι, τὸν Ἄναρχον Πατέρα, σὺν τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ Πνεύματι.

Μνημεῖον διδαχῶν σου τῶν εὐσεβῶν, πανταχοῦ καταλείπων πανόλβιε, θείου Σταυροῦ, ἐν ᾧ τὰς παλάμας ὁ Δίκαιος ἐξέτινε δι' ἔλεος, τύπον ἐναργῆ τὰ τεράστια, ἐτέλεις ἐν τῷ Κόσμῳ ἀφθόνους τὰς ἰάσεις παρέχων τούτῳ τοῖς προστρέχουσι.

Βάτον μὲν τὸ πάλαι ὁ Μωϋσῆς, προκατεῖδε σε μόνη Θεόθυμφε, τὴν ἐν πυρὶ ὄλως ἀκατάφλεκτον μείναςαν, ἡμεῖς δέ σε πανάμωμε, κυρίως Θεοτόκον πανευλαβῶς δοξάζομεν, ἰδόντες, ὡς μεσίτριαν οὖσαν, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου σου, ἐπ' ὧμων ἀνεβάστας, δι' οὗ ἐτέλεις ἐν Κόσμῳ τοῖς προσιοῦσί σοι Μάκαρ ἄφθορα τὰ ἰάματα ὡς Ἱερεὺς πανάριστος, τοῦ σοῦ Δεσπότητος πάνσοφε, διὸ καὶ προσενηνοχας σαυτὸν δεκτὸν ὡσπερ θῦμα, ἱερουργῶν τῷ Δεσπότη.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μαρία κυριώνυμε σὴ μεσιτεία πάντοτε μὴ διαλείψης χρω-
 μένη πρὸς ὃν ἔτεκες Κόρη, ὑπὲρ ὧν δούλων πάναγνε
 τῶν ὑμνητῶν τοῦ τόκου σου, καὶ γὰρ ἰσχύεις Δέσποινα ὅσα
 καὶ βούλει ποιῆσαι ὡς Μήτηρ τοῦ Βασιλέως.

Εἰς τοὺς Ἁγίους. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγματῶν.

Ποῖς θεοφθόγγοις σου λόγοις πίστιν ἐτράνωσας, τὸ ζοφε-
 ρὸν τῆς πλάνης διαλύσας Παμμάρκαρ, φωτὶ τὸ τῆς Τριά-
 δος, ᾧ παρεστῶς παρῤῥησίαν εὐράμενος καθικετεύων μὴ παύ-
 ση ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην αἰέ.

Πὴν τοῦ Λειψάνου σου κόνιν τὴν θαυματόδρυτον, κατέχουσα
 ἐν κόλποις Βελεγράδων ἡ πόλις, ὡς ὄντως θεῖον πλου-
 τον, καὶ θησαυρὸν τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, αὐχεὶ δικαίως,
 ἦν σῶζε ταῖς σαῖς λιταῖς παντοίαις βλάβης τοῦ ἀλάστορος.

Βυφραίνου τέρπου ἡ πόλις τῶν Βελεγράδων πιστῶς, κατέ-
 χουσα ἐν κόλποις τὸν κοσμήσαντα λόγοις Χριστοῦ τὴν
 Ἐκκλησίαν θεῖον Κοσμᾶν, τῶν πιστῶν τὸν κοσμήτορα, τῶν
 Ἱερέων τὸ κλέος, καὶ Μοναστῶν, καὶ Μαρτύρων ἐγκαλ-
 λόπισμα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τῆς κορυφῆς τῶν Ἀποστόλων,
 Παύλου τὸν ζηλωτὴν εὐφημήσωμεν, Κοσμᾶν τὸν Ἰσα-
 πόστολον· οὐ γὰρ ἔδωκεν ὕπνον αὐτοῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐ-
 δὲ τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγε-
 λίου τοῖς πιστοῖς διετράνωσε· καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν
 ἐκ βυθοῦ τῆς πλάνης πρὸς ἐπίγνωσιν θεῖαν μετήγαγε, τῆ
 τῶν λόγων πλημύρα τῶν ἀνθρώπων ποτίζων τὰς διανοίας,
 καὶ τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν σκοτόμαιναν διαλυσάμενος,
 τὸ τῆς Θεότητος φῶς τὸ γλυκερὸν ἀντεισήγαγεν, ᾧ καὶ
 ἡμεῖς φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ
 ῥυθειήμεν.

Καὶ νῦν. Θεστοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, Ῥηθὴ γ'. καὶ ς.' Ὁ Ἀπόστολος. Ζῆτει Κυριακῇ μετὰ τὰ Φῶτα. Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς. Καὶ τὰ λοιπά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020391

Εἰδοποιήσις.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες εἰς τὸ εἶξῃς νὰ προμηθεύωνται ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ Τυπογραφείου μου, οἰαδήποτε βιβλία τετυπωμένα καθαρῶς, εἰς χάρτην καλὴν, μὲ ὠραίους χαρακτῆρας καὶ εἰς τιμὰς πολὺ εὐτελεῖς, εἰς οἷας οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐπώλησεν αὐτὰ, ἄς ἀπευθύνωνται πρὸς ἐμὲ ἀπ' εὐθείας καὶ θέλωσι μὲ εὖρει προθυμότατον.

Γνωστοποιῶ δὲ ὅτι πίστωσησιν δὲν χορηγεῖται ἄνευ προηγουμένης συνενοήσεως. Τὸ ἀντίτιμον δὲ τῶν βιβλίων πρὸς εὐκολίαν οἱ ἀγορασταὶ θέλουσιν ἀποστέλει δια γραμματσοήμου ἢ ἄλλου μέσου κατὰ τὴν θέλησίν των πρὸς ἐμὲ.

Γνωστοποιῶ προσέτι ὅτι ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ μου ὑπάρχουν ἅπαντα τὰ δυσεύρετα καὶ μὴ, Ἑκκλησιαστικὰ βιβλία, Ἄδρατος πόλεμος, Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, καὶ λοιπὰ τοιαῦτα νεωτυπωθέντα ἐν τῷ ἐν Βενετίᾳ Τυπογραφείῳ «Ο ΦΟΙΝΙΞ» καθὼς καὶ τὸ παλαιὸν Ἐκλόγιον, Πνευματικὰ Γυμνάσματα, Ἑρμηνεῖα συνοπτικὴ τῶν Εὐαγγελίων τοῦ ἐνικυτοῦ, Ἱεροτελεστικὸν τεῦχος, Ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως, Ἱερογραφικὸν Ἀπάνθισμα, καὶ Ἱερὰ Ἀντιμίνισια Ἁγίου Ὄρους πρὸς δὲ καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Βιβλία τύποις Κωνσταντινουπόλεως, Ἀκολουθίαι Ἁγίου Διονυσίου, Ἁγίου Σπυρίδωνος, Ἁγίου Γερασίμου, Ἁγίου Χαράλαμπους, Ἁγίου Νικολάου, (καὶ τοῦ νέου) Ἁγίου Παύλου, Ἁγίου Μοδέστου, Ἁγίου Ἀλεξίου, Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βλαχδιμήρου, καὶ πλεῖστα ἄλλα.

Ὁ Βιβλιοπώλης καὶ Τυπογράφος

Β. Π. ΣΕΚΟΠΟΓΛΟΣ.